

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 007209 20 Увп
Бања Лука, 8.9.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Ф. К. из Б., улица Ђ. Д. број ..., заступаног по пуномоћнику М. Р. адвокату из Б., улица М. С. број ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења Министарство ... Р. С., Б. Л. (у даљем тексту: тужени), број 08/2-27-226/18 и број 08/2-27-185/18, оба од 30.11.2018. године, у предмету издавања путне исправе, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бијелини број 12 0 У 007209 19 У од 12.2.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 8.9.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, рјешење Окружног суда у Бијелини број 112 0 У 007209 19 У од 12.2.2020. године укида и предмет враћа на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним рјешењем суда је одбачена тужба против оспорених аката туженог, и то број 08/2-27-185/18 од 30.11.2018. године којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Полицијска ... Б. број 15-08/2-27.8-1-13-115/18 од 3.10.2018. године којим је одобрено издавање путне исправе малољетном М. К. рођеном 13.3.2014. године, сину тужиоца, а такође и број 08/2-27-226/18 од 30.11.2018. године којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења исте полицијске управе број 15-08/2-27.8-1-14-168/18 од 03.10.2018. године, којим је одобрено издавање путне исправе малољетној М.-Н. К., рођеној 6.6.2015. године, кћерки тужиоца.

Одбацивање тужбе образложено је разлозима да како се у смислу члана 7. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) управни спор може водити само против једног коначног управног акта, те како тужилац на позив суда није уредио тужбу означавајући који од два акта побија тужбом, већ се поднеском изјаснио да ниједна одредба ЗУС-а укључујући и одредбу члана 7. истог закона не прописује правило да се тужба у управном спору може поднијети само против једног управног акта, а у конкретном случају се ради о истим странкама, истом чињеничном и правном основу, због чега би суд требао водити рачуна о ефикасности и смањењу трошкова поступка тако да о тужби против оба управна акта одлучи истом пресудом, чиме тужилац и није отклонио недостатке тужбе, тужба је одбачена као неуредна, на основу одредбе члана 21. став 2. ЗУС-а којом је прописано да ако тужилац

у остављеном року не уклони недостатке, суд ће рјешењем тужбу одбацити као неуредну.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање (у даљем тексту: захтјев) тужилац оспорава законитост побијаног рјешења суда, због повреде правила поступка која је била од утицаја на правилност рјешења ствари. Истиче да побијано рјешење суда није правилно, будући да ниједна одредба ЗУС-а не забрањује да се једном тужбом, у истој чињеничној и правној ситуацији могу оспорити два рјешења туженог, а имајући у виду да ЗУС не садржи процесне одредбе о спајању или евентуалном раздвајању поступка, што се (како наводи) може рећи и за одредбе Закона о парничном поступку који такође не садржи одредбе о спајању или евентуалном раздвајању поступка, што значи да ни у једном од та два процесна закона не постоје одредбе које регулишу ову правну и чињеничну ситуацију. Стога се поставља логично питање због чега би било забрањено једном тужбом поништавати два управна акта, поготово кад су оба заснована на идентичном чињеничном и правном основу, па како поднесена тужба није ни неуредна а ни неразумљива, што једино може бити разлог за евентуално обацивање тужбе уколико се такви евентуални недостаци у датом року не отклоне, сматра да није било разлога за доношење побијаног рјешења суда. Предлаже да се побијано рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени у одговору наводи да је побијано рјешење суда правилно, па предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог, побијано рјешење суда и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Побијано рјешење суда није правилно, а самим тим ни законито.

Наиме, тачно је да је одредбама члана 7. ЗУС-а прописано да се управни спор може водити само против коначног управног акта, сходно чему се због природе управног спора тужба у управном спору и може поднијети само против једног коначног управног акта, а не и против два таква акта, што је правилно и констатовано у побијаном рјешењу суда.

С тим у вези је суд правилно позвао тужиоца да уреди тужбу, али није дао правилну упуту наводећи да уколико тужилац не определијели против којег од поменута два акта подноси тужбу, тужба ће бити одбачена као неуредна у смислу члана 22. став 2. ЗУС-а. То из разлога што је требао дати упуту да уколико тужилац не наведе који од два управна акта побија тужбом, суд ће наставити поступак против првопоменутог управног акта у тужби, па да у погледу другопоменутог управног акта тужилац треба да поднесе нову тужбу.

Како је тужилац изјашњавајући се на позив суда да уреди тужбу, у свом поднеску навео да и даље остаје код тужбе против оба коначна управна акта, те да суд може донијети рјешење о раздвајању поступка, суд је и био дужан да поступак у предметном управном спору настави против првопоменутог управног акта у тужби, а у погледу другопоменутог управног акта у тужби формира нови предмет и да у другом управном спору одлучи о тужби против тог управног акта.

Срога није било основа да се предметна тужба одбаци као неуредна у смислу члана 21. став 2. ЗУС-а, па тако да је побијано рјешење суда донесено повредама правила поступка које су од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, сходно чему се предметни захтјев тужиоца, на основу одредаба члана 40. став 1. и 3. ЗУС-а уважава, побијано рјешење суда укида и предмет враћа на поновно одлучивање.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић